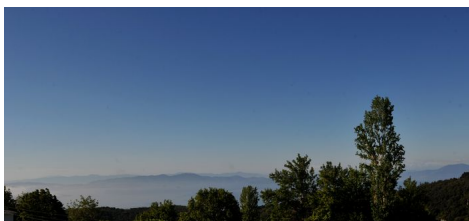

Τριανταφυλλιές που χαϊδεύουν τα φουρούσια του τρίτου, κερασιές που ξεπερνούν τη στέγη. Κατοικίες που κατασκευάστηκαν τον 19^ο αιώνα, λίγες μόλις δεκαετίες μετά τη σύσταση του νεοελληνικού κράτους. Να μερικά στοιχεία για το τι μπορεί να συναντήσεις στην ορεινή Μαγνησία.

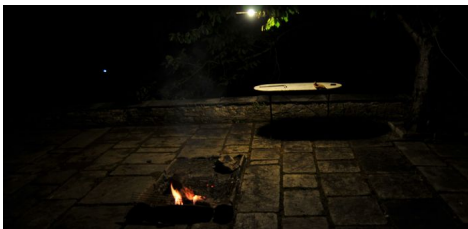
Άνοιξη στα καλύτερά της. Μέρρες που ξεκινούν με λαμπρότητα, συνεχίζουν με σύννεφα πάνω από έναν ακίνητο Παγασητικό και καταλήγουν βροχερές, κάπως μελαγχολικές. Βδομάδες που αρχίζουν ήσυχα και τερματίζουν με πούλμαν να κατακλύζουν τις πλατείες με κάθε λογής ταξιδευτές.

Σαββάτα που σκοτεινιάζουν κάτω από έναν γκρι βαρύ ουρανό. Βροχή που πέφτει μαλακά, φτιάχνοντας μελωδίες φυσικές καθώς εξοστρακίζεται πάνω στα χοντρά φύλλα της Μανώλιας. Η πλατεία άδεια, οι φανοστάτες αναμμένοι, και οι πλάκες να γυαλίζουν, τα παγκάκια να στάζουν.

Σάββατα που τελειώνουν μεταμεσονύκτια καθώς η φωτιά να επιχειρεί να σπάσει τη βραδυνη υγρασία μετά το πέρας της βροχής και να κρατήσει την μικρή παρέα δίπλα της.

Κυριακές που αρχίζουν με το φως να μπαίνει ανεξέλεγκτα μέσα στα παράθυρα, διάστικτο από τις κόκκινες πιτσίλες των ρόδων. Με τον αέρα να φέρνει ακατάστατα, συλλαβές, λόγια της λειτουργίας, την επωδό: *«Χριστός ανέστη εκ νεκρών» και τους ήχους της καμπάνας.*

μόνο τότε οι βάσεις της θα μπορούσε να μην είναι υπερβολικά στενές, να μην

